

ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΡΙΑ ΤΟΥ ΜΠΙΒΕΡ

«ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΤΗΚΕ κανείς;»

«Όχι, δόξα τῷ Θεῷ», εἶπε ἡ κυρία Μπίβερ, «ἐκτός ἀπὸ δύο ὑπηρετίες πού ἔχασαν τὴν ψυχραιμία τους καὶ πήδησαν στὸ λιθόστρωτο τῆς αὐλῆς περνώντας μέσ' ἀπὸ μιὰ γυάλινη ὀροφή. Μὴ φανταστεῖς ὅτι κινδύνευαν. Ἄτυχῶς, ἡ φωτιά δὲν ἔφτασε στὰ ὑπνοδωμάτια. Παρ' ὅλα αὐτά, ἀναμφίβολα, θὰ χρειαστοῦν ἀνακαίνιση, ὅλα εἶναι μαυρισμένα ἀπ' τὸν καπνὸ καὶ μουσκεμένα ἀπ' τὸ νερό· κατὰ καλὴ τύχη, χρησιμοποίησαν ἐκεῖνον τὸν ἀπαρχαιωμένο τύπο πυροσβεστήρα πού καταστρέφει τὰ πάντα. Ἄς μὴν παραπονοῦνται. Τὰ κύρια δωμάτια ἔχουν καεῖ ὀλοσχερῶς καὶ ἦταν ὅλα ἀσφαλισμένα. Ἡ Σύλβια Νιούπορτ γνωρίζει τοὺς ἰδιοκτῆτες. Πρέπει νὰ σπεύσω νὰ τοὺς συναντήσω σήμερα τὸ πρωί, προτοῦ προλάβει νὰ τοὺς καπαρώσει αὐτὴ ἡ λάμια, ἡ κυρία Σάτερ».

«Ὁρθια, μὲ τὴν πλάτη στὴ φωτιά, ἡ κυρία Μπίβερ ἔτρωγε τὸ πρωινὸ γιαούρτι της. Κρατοῦσε τὸν κεσὲ κοντὰ στὸ πιγούνη της καὶ τὸ καταβρόχιζε μὲ τὸ κουτάλι.

«Θεέ μου, τί ἀηδία! Μακάρι νὰ ἀποκτοῦσες κι ἐσὺ τὴ συνήθεια, Τζόν. Τελευταῖα, ἡ ὄψη σου δείχνει πολὺ κουρασμένη. Δὲν ξέρω πῶς θὰ ἐβγαζα τὴ μέρα μου δίχως τὸ γιαούρτι».

«Μὰ ἐγώ, μανούλα, δὲν ἔχω τόσο πολλὰ νὰ κάνω ὅπως ἐσύ».

«Εἶν' ἀλήθεια, γιέ μου».

Ὁ Τζὸν Μπίβερ ζοῦσε μὲ τὴ μητέρα του στὸ σπίτι τοῦ Σάσεξ Γκάρντενς, ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθεῖ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του. Ἐλάχιστα πράγματα ἐκεῖ μέσα θύμιζαν τὴν αὐστηρὴ κομψότητα τῶν ἐσωτερικῶν χώρων τοὺς ὁποίους ἡ κυρία Μπίβερ σχεδίαζε γιὰ τοὺς πελάτες της. Τὸ σπίτι ἦταν κατάφορτο μὲ τὰ ἀζήτητα ἐπιπλα δύο μεγαλύτερων κατοικιῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνῆκαν σὲ συγκεκριμένη περίοδο καί, ἀναμφισβήτητα, δὲν ἦταν μοντέρνα. Τὰ καλύτερα κομμάτια καθὼς καὶ ὅσα εἶχαν συναισθηματικὴ ἀξία γιὰ τὴν κυρία Μπίβερ βρισκόνταν στὸ σαλόνι στὸν ἐπάνω ὄροφο, μιὰ αἴθουσα ποὺ σχημάτιζε Γ.

Ὁ Μπίβερ εἶχε στὴ διάθεσή του ἕνα ἀνήλιαγο σαλονάκι (στὸ ἰσόγειο, πίσω ἀπὸ τὴν τραπεζαρία) καὶ δικό του τηλέφωνο. Ἡ ἡλικιωμένη καμαριέρα φρόντιζε τὰ ροῦχα του. Ἡ ἴδια, ἐπίσης, ξεσκόνιζε, γυάλιζε καὶ τακτοποιοῦσε συμμετρικὰ στὴν τουαλέτα του καὶ πάνω στὸν κομὸ του τὴ συλλογὴ τῶν σκουρόχρωμων βαριῶν ἀντικειμένων ποὺ ἄλλοτε εἶχαν τὴ θέση τους στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα του· ἄφθαρτα δῶρα τοῦ γάμου του καὶ τῶν εἰκοστῶν πρώτων γενεθλίων του, ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, μὲ μπρούντζινα δεσίματα, μέσα σὲ θῆκες ἀπὸ χοιρόδερμα, μὲ κορωνίδα καὶ χρυσὲς βάσεις, δείγματα ἀκριβῆς ἀρρενωπότητος τῆς ἐδουαρδιανῆς περιόδου — φλασκιὰ γιὰ τὸ ἵπποδρόμιο καὶ φλασκιὰ γιὰ τὸ κυνήγι, πουροθήκες, ταμπακιέρες, πίπες περίτεχνες ἀπὸ σηπιόλιθο, κουμπωτήρια καὶ βοῦρτσες καπέλων.

Τὸ σπίτι διέθετε τέσσερις ὑπηρετρίες, ὅλες περασμένης ἡλικίας ἐκτὸς ἀπὸ μία.

Ὅταν ρωτοῦσαν τὸν Μπίβερ γιὰ ποιὸ λόγο ἔμενε ἐκεῖ καὶ δὲν ἔπιανε δικό του σπίτι, πότε ἀπαντοῦσε ὅτι πίστευε πὼς αὐτὸ εὐχαριστοῦσε τὴ μητέρα του (παρὰ τὴν ἑνασχόληση μὲ τὴ δουλειά της, ζοῦσε μόνη) καὶ πότε ὅτι ἔτσι ἐξοικονομοῦσε πέντε λίρες τὴν ἐβδομάδα, τὸ λιγότερο.

Τὸ εἰσόδημά του ἀνερχόταν στὸ ποσὸ τῶν ἑξι λιρῶν περίπου τὴν ἐβδομάδα, κατὰ συνέπεια ἐπρόκειτο γιὰ σημαντικὴ οἰκονομία.

Ἦταν εἴκοσι πέντε ἐτῶν. Μετὰ τὴν Ὁξφόρδη, καὶ μέχρι τὴν ἑναρξὴ τῆς οἰκονομικῆς ὑφησης, εἶχε ἐργαστεῖ σὲ διαφημιστικὴ ἐταιρεία. Ἐκτοτε οὐδεὶς εἶχε καταφέρει νὰ τοῦ βρεῖ ἀπασχόληση. Ἔτσι λοιπόν, τὸ πρῶν σηκωνόταν ἀργὰ καὶ περνοῦσε τὸ μεγαλύτερο κομμάτι τῆς μέρας δίπλα στὸ τηλέφωνό του, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τοῦ τηλεφωνήσουν.

Ὅποτε τῆς δινόταν ἡ εὐκαιρία μὲς στὸ πρῶν, ἡ κυρία Μπίβερ ξέκλεβε καμιὰ ὥρα ἀπὸ τὴ δουλειά της. Κάθε πρῶν πήγαινε στὸ μαγαζί της στὶς ἑννέα ἀκριβῶς, καὶ κατὰ τίς ἑντεκάμισι ἐνιωθε τὴν ἀνάγκη γιὰ ἕνα μικρὸ διάλειμμα. Ἄν δὲν περίμενε κάποιον σημαντικὸ πελάτη, ἔμπαινε στὸ διθέσιο αὐτοκίνητό της καὶ ὀδηγοῦσε μέχρι τὸ Σάσεξ Γκάρντενς. Συνήθως ἔφτανε ὅταν ὁ Μπίβερ εἶχε πλέον σηκωθεῖ, καὶ ἡ κυρία Μπίβερ εἶχε περὶ πολλοῦ τὸ πρῶνὸ κουτσομπολιό τους.

«Πῶς πέρασες τὴ βραδιά σου;»

«Στὶς ὀκτῶ μὲ τηλεφώνησε ἡ Ὀντρεϊ καὶ μὲ κάλεσε σὲ δεῖπνο, στὸ Ἔμπασι. Ἦμασταν δέκα ἄτομα,

σκέτη πλήξη. Στή συνέχεια πήγαμε όλοι στή βεγγέρα κάποιας Ντέ Τρομέ».

«Κατάλαβα ποιά έννοεΐς. Μιά Άμερικανίδα. Μοϋ χρωστάει τήν ταπετσαρία άπό τουάλ ντέ ζουί που περάσαμε στις πολυθρόνες της τόν περασμένο Άπρίλιο. Καί ή δική μου βραδιά ήταν πληκτική· δέν σταύρωσα φύλλο όλο τò βράδυ και κατέληξα νά χάσω τέσσερις λίρες και δέκα σελίνια».

«Καημένη μανούλα».

«Θά γευματίσω στῆς Βιόλα Τσάσμ. Έσὺ τί θά κάνεις; Φοβᾶμαι ότι δέν έχω παραγγείλει τίποτα για τò σπίτι».

«Πρὸς τò παρὸν δέν έχω κανονίσει. Στήν ανάγκη, θά πάω στοϋ Μπράτ».

«Μά εΐναι τόσο ακριβά εκεί. Εΐμαι βέβαιη πὼς αν τὸ ζητήσεις, ή Τσέιμπερς θά σοϋ έτοιμάσει κάτι νά τσιμπήσεις. Εΐχα μείνει με τήν έντύπωση ότι θά έβγαίνες».

«Έ, ναί, δέν αποκλείεται. Δέν έχει πάει ακόμη δώδεκα».

(Οί περισσότερες προσκλήσεις τοϋ Μπίβερ έρχονταν τήν τελευταία στιγμή· ένιστε και άργότερα, όταν πλέον εΐχε άρχίσει νά τρώει τὸ μοναχικό του γεϋμα στὸν δίσκο... «Τζόν, χρυσέ μου, προέκυψε ένα μπέρδεμα και ή Σόνια έχει έρθει χωρίς τόν Ρέτζι. Θά μοϋ κάνεις τή χάρη, άγγελέ μου, νά με βγάλεις άπ' τή δύσκολη θέση; Μόνο βιάσου, γιατί μπαίνουμε τώρα...» Έκεινος έσπευδε νά βρεΐ ταξί και κατέφθανε, μετὰ τὸ πρῶτο πιάτο, ζητώντας νά τόν συγχωρήσουν για τήν καθυστέρηση... Ένας άπό τούς σπάνιους διαξιφισμούς με τή μητέρα του προσφάτως εΐχε άφορμή τήν αΐφνίδια αναχώρησή του, για

παρόμοιους λόγους, στη μέση ενός γεύματος που παρέθετε εκείνη.)

«Ποῦ θὰ περάσεις τὸ Σαββατοκύριακο;»

«Στὸ Χέτον».

«Ποιὸς μένει ἐκεῖ; Τὸ ἔχω ξεχάσει».

«Ὁ Τόνι Λάστ».

«Ναί, σωστά. Ἐκείνη εἶναι χαριτωμένη, ἐκεῖνος ἐλαφρῶς ξυλάγγουρο. Δὲν ἤξερα ὅτι τοὺς γνωρίζεις».

«Στὴν πραγματικότητα, δὲν τοὺς γνωρίζω. Ὁ Τόνι μὲ κάλεσε, ὅταν συναντηθήκαμε στοῦ Μπράτ τις προάλλες. Δὲν ἀποκλείεται νὰ τὸ ἔχει ξεχάσει».

«Στείλε τηλεγράφημα γιὰ ὑπενθύμιση. Εἶναι πολὺ προτιμότερο ἀπὸ ἓνα τηλεφώνημα. Ἔτσι δὲν θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ σοφιστοῦν μιὰ δικαιολογία γιὰ νὰ τὸ ἀναβάλουν. Τηλεγράφησέ τους αὔριο, λίγο πρὶν ξεκινήσεις. Μοῦ χρωστοῦν λεφτὰ ἀπὸ ἓνα τραπέζι πού τοὺς πούλησα».

«Τί μέρος τοῦ λόγου εἶναι;»

«Ἐκείνη τὴν ἔβλεπα συχνὰ προτοῦ παντρευτεῖ. Ἦταν ἡ Μπρέντα Ρέξ, ἡ κόρη τοῦ λόρδου Σέντ Κλάουντ, πολὺ ἐλκυστικὴ κοπέλα, εἶχε κάτι ἀπὸ τις νύμφες τῶν νερῶν. Ὅταν ἦταν μικρή, τοὺς εἶχε μαγέψει ὄλους. Γιὰ ἓνα διάστημα, ὁ κόσμος πίστευε ὅτι κάποτε θὰ παντρευόταν τὸν Τζὸκ Γκράντ-Μίνις. Χαραμίστηκε μὲ τὸν Τόνι Λάστ, εἶναι ἓνας ψηλομύτης. Φαντάζομαι πὼς δὲν θὰ ἀργήσει νὰ ἐπέλθει ἡ πλήξη. Ἔχουν πέντε-ἕξι χρόνια παντρεμένοι. Εὐκατάστατοι, ἀλλὰ ὅλα τους τὰ χρήματα πηγαίνουν στὴ συντήρηση τοῦ σπιτιοῦ. Δὲν τὸ ἔχω δεῖ, ὅμως ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι ἓνα πελώριο τερατούργημα. Ἔχουν ἓνα παιδί, ἴσως περισσότερα».

«Μανούλα, εἶσαι θησαυρός. Γνωρίζεις τοὺς πάντες».

«Εἶναι ἐξαιρετικὰ χρήσιμο. Δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ ἀκούει μὲ προσοχὴ ὅταν μιλοῦν οἱ ἄλλοι».

Ἡ κυρία Μπίβερ κάπνισε ἓνα τσιγάρο καὶ στὴ συνέχεια ἐπέστρεψε μὲ τὸ αὐτοκίνητό της στὸ κατάστημα. Μιὰ Ἀμερικανίδα ἀγόρασε δύο καλύμματα πάτσγουορκ πρὸς τριάντα γκινέες τὸ καθένα, ἡ λαίδη Μέτρολαντ τηλεφώνησε γιὰ νὰ ζητήσῃ κάτι σχετικὸ μὲ τὴν ὄροφὴ ἐνὸς μπάνιου, ἓνας ἄγνωστος νεαρὸς ἀγόρασε ἓνα μαξιλαράκι τοῖς μετρητοῖς· στὸ μεσοδιάστημα, ἡ κυρία Μπίβερ βρῆκε τὸ χρόνο νὰ κατεβεῖ στὸ ὑπόγειο, ὅπου δύο κατηφεῖς κοπέλες συσκεύαζαν ἀμπαζούρ. Ἔκανε κρῦο στὸ ὑπόγειο, κι ἄς ἦταν ἀναμμένη ἡ σόμπα πετρελαίου· οἱ τοῖχοι ἔσταζαν μονίμως ὑγρασία. Οἱ κοπέλες εἶχαν ἀποκτήσῃ ἀρκετὴ ἐπιδεξιότητα, ὅπως παρατήρησε μὲ ἰκανοποίηση, προπάντων ἡ πιὸ κοντὴ, αὐτὴ ποὺ κουβαλοῦσε τὰ κιβώτια σὰν ἄντρας.

«Ἔτσι μπράβο», εἶπε, «Γζόις, τὰ πᾶς θαυμάσια. Πολὺ σύντομα θὰ σοῦ ἀναθέσω πιὸ ἐνδιαφέρουσα δουλειά».

«Εὐχαριστῶ, κυρία Μπίβερ».

Καλύτερα νὰ μείνουν λίγο καιρὸ ἀκόμη στὸ τμήμα τοῦ ἀμπαλάζ, σκέφτηκε ἡ κυρία Μπίβερ· ὅσο ἀντέξουν. Καμία ἀπὸ τίς δύο δὲν ἦταν ἀρκετὰ εὐπαρουσίαστη, ὥστε νὰ ἀναλάβει πόστο στὸ ἰσόγειο. Καὶ οἱ δύο εἶχαν πληρῶσει μιὰ διόλου εὐκαταφρόνητη ἀμοιβὴ προκειμένου νὰ μνηθοῦν στὴν τέχνη τῆς κυρίας Μπίβερ.

Ὁ Μπίβερ καθόταν δίπλα στὸ τηλέφωνο. Κάποια στιγμή, τὸ τηλέφωνο χτύπησε καὶ μιὰ φωνὴ εἶπε: «Ὁ κύ-

ριος Μπίβερ; Παρακαλῶ, κύριε, μείνετε στὴ γραμμή, θέλει νὰ σᾶς μιλήσει ἡ κυρία Τίπινγκ».

Ἡ σιγὴ ποὺ ἀκολούθησε συνοδεύτηκε ἀπὸ χαρούμενη προσμονή. Ὁ Μπίβερ ἤξερε ὅτι ἡ κυρία Τίπινγκ παρέθετε γεῦμα ἐκείνη τὴ μέρα· τὸ προηγούμενο βράδυ εἶχαν περάσει λίγη ὥρα συντροφιά οἱ δυὸ τους κι ἐκεῖνος εἶχε σημειώσει ιδιαίτερη ἐπιτυχία. Ἀσφαλῶς κάποιος τὴν ἄφησε στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ...

«Ἄ, κύριε Μπίβερ, λυπᾶμαι πολὺ γιὰ τὴν ἀναστάτωση. Ξέρετε, θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ πεῖτε τὸ ὄνομα τοῦ νέου στὸν ὁποῖο μὲ συστήσατε χθὲς βράδυ στῆς μαντάμ ντὲ Τρομέ; Ἐκείνου μὲ τὸ κοκκινωπὸ μουστάκι. Ἦταν μέλος τοῦ Κοινοβουλίου, ἂν δὲν ἀπατῶμαι».

«Φαντάζομαι ὅτι ἐννοεῖτε τὸν Τζὸκ Γκράντ-Μίνις».

«Ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα. Μήπως κατὰ σύμπτωση γνωρίζετε ποῦ μπορῶ νὰ τὸν βρῶ;»

«Ὁ ἀριθμὸς του περιλαμβάνεται στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο, ἀλλὰ τέτοια ὥρα πιστεύω πὼς θὰ ἔχει βγεῖ. Ἴσως τὸν πετύχετε στοῦ Μπράτ κατὰ τὴ μία. Ἐκεῖ συχνάζει τὰ μεσημέρια».

«Τζὸκ Γκράντ-Μίνις, Λέσχη τοῦ Μπράτ. Σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ. Εἶστε πολὺ καλός. Ἐλπίζω νὰ ἔρθετε νὰ μὲ ἐπισκεφθεῖτε μιὰ μέρα. Ἀντίο».

Τὸ τηλέφωνο δὲν ξαναχτύπησε.

Στὴ μία τὸ μεσημέρι ὁ Μπίβερ ἀπελπίστηκε. Φόρεσε τὸ πανωφόρι του, τὰ γάντια του, τὸ καπέλο μελὸν καὶ ἀφοῦ τύλιξε ἐπιμελῶς τὴν ὀμπρέλα του, ἔβαλε πλῶρη γιὰ τὴ λέσχη του, παίρνοντας τὸ λεωφορεῖο μέχρι τὴ γωνία τῆς Μπὸντ Στρίτ.

Ἡ ἀτμόσφαιρα περασμένης ἐποχῆς τὴν ὁποία ἡ Λέσχη Μπράτ ὄφειλε στὴν κομψή γεωργιανὴ πρόσοψή της καὶ στὶς ὁμορφες μπουαζερὶ τῶν αἰθουσῶν της ἦταν καθ' ὀλοκληρίαν ἀπατηλὴ, καθότι ἡ λέσχη εἶχε ἰδρυθεῖ σχετικὰ πρόσφατα, ἐν μέσῳ τῆς ἔκρηξης ἰλαρότητας ποὺ ἐκδηλώθηκε μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Προοριζόταν γιὰ νέους ἄντρες καὶ ἦταν ἓνα στέκι ποὺ θὰ τοὺς πρόσφερε τὴ δυνατότητα νὰ καβαλοῦν ἀνάποδα τὶς καρέκλες μπροστὰ στὴ φωτιὰ καὶ νὰ ἀστειεύονται μεταξύ τους παίζοντας χαρτιά, χωρὶς νὰ ἐπισύρουν τὰ βλοσυρὰ βλέμματα τῶν γεροντότερων. Ὅμως τὰ ἰδρυτικὰ μέλη τῆς λέσχης πλησίαζαν πλέον στὴ μέση ἡλικία· εἶχαν βάλει κιλά, εἶχαν ἀποκτήσει φαλάκρα καὶ τὸ πρόσωπό τους ἦταν πιὸ κόκκινο ἀπ' ὅσο τὸν καιρὸ ποὺ ἀποστρατεύτηκαν, ὥστοςο διατηροῦσαν τὸ ἴδιο χαρμόσυνο πνεῦμα καὶ τώρα ἐνοχλοῦσαν αὐτοὶ τοὺς νεότερους, οἰκτίροντάς τους ἐπειδὴ δὲν διέθεταν τὰ ξεχωριστὰ προσόντα ἐνὸς ἄντρα καὶ ἐνὸς τζέντλεμαν.

Ἐξὶ φαρδιὲς πλάτες ἔκρυβαν τὸ μπάρ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Μπίβερ. Βολεύτηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα τῆς παρακείμενης αἴθουσας κι ἔπιασε νὰ ξεφυλλίζει τὸ *Νιοὺ Γιόρκερ*, περιμένοντας νὰ φανεῖ κανένας γνωστός.

Ὁ Τζόκ Γκράντ-Μίνις ἀνέβηκε στὸν πρῶτο ὄροφο. Ἡ συντροφιά στὸ μπάρ τὸν ὑποδέχθηκε μ' ἓνα «Γειά σου, Τζόκ, παλιόφιλε, τί πίνεις;» ἢ, πιὸ ἀπλά, «Τί νέα, παλιόφιλε;» Ἦταν πολὺ νέος γιὰ νὰ ἔχει συμμετάσχει στὸν πόλεμο, ὥστοςο οἱ παλιοὶ τὸν ἀποδέχονταν· τὸν συμπαθοῦσαν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν Μπίβερ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴ γνώμη τους, δὲν εἶχε θέση στὴ λέσχη τους. Ὅμως

ὁ Τζὸκ σταμάτησε γιὰ νὰ μιλήσει στὸν Μπίβερ. «Λοιπόν, παλιόφιλε», εἶπε. «Τί πίνεις;»

«Πρὸς τὸ παρὸν τίποτα». Ὁ Μπίβερ κοίταξε τὸ ρολόι του. «Μὰ θαρρῶ πὼς εἶναι ὥρα νὰ πιῶ κάτι. Μπράντι καὶ τζιντζερέιλ».

Ὁ Τζὸκ φώναξε τὸν μπάρμαν καὶ κατόπιν ρώτησε: «Ποιά ἦταν ἡ καλὴ κυρία ποὺ μοῦ φόρτωσες στὸ πάρτι χθὲς τὸ βράδυ;»

«Ὀνομάζεται Τίπινγκ, κυρία Τίπινγκ».

«Τὸ φαντάστηκα ὅτι θὰ ἦταν αὐτή. Ἔτσι ἐξηγεῖται. Στὴν εἴσοδο μὲ περίμενε ἓνα μήνυμα ὅτι μιὰ γυναίκα ποὺ λεγόταν κάπως ἔτσι ἤθελε νὰ μὲ καλέσει σὲ γεῦμα».

«Θὰ πᾶς;»

«Ὅχι, τὰ γεύματα δὲν εἶναι τὸ δυνατὸ μου σημεῖο. Ἄλλωστε, τὸ πρωί, ὅταν ξύπνησα, πῆρα τὴν ἀπόφαση νὰ φάω στρείδια ἐδῶ».

Ὁ μπάρμαν ἔφερε τὰ ποτά.

«Κύριε Μπίβερ, στὰ βιβλία μου ὑπάρχει στὸ ὄνομά σας ἓνα χρέος δέκα σελινιῶν ἀπὸ τὸν περασμένο μήνα».

«Ἄ, σ' εὐχαριστῶ, Μακντούγκαλ, θὰ μοῦ τὸ θυμίσεις κάποια ἄλλη φορά;»

«Πολὺ καλὰ, κύριε».

«Αὔριο θὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Χέτον», εἶπε ὁ Μπίβερ.

«Τί μοῦ λές; Δῶσε στὸν Τόνι καὶ στὴν Μπρέντα τὴν ἀγάπη μου».

«Τί κλίμα ἐπικρατεῖ ἐκεῖ;»

«Πολὺ ἥσυχο καὶ εὐχάριστο».

«Δὲν ἔχει παιχνίδια συναναστροφῆς;»

«'Α, ὄχι, καμία σχέση. Λίγο μπρίτζ, λίγο τάβλι και κάνα ψιλὸ ποκεράκι μὲ τοὺς γείτονες».

«Εἶναι ἄνετα;»

«Δὲν εἶναι ἄσχημα. Ὑπάρχει ἄφθονο ποτό. Μόνο ποὺ διαθέτει λίγα μπάνια. Μπορεῖς νὰ περάσεις ὅλο τὸ πρωὶ στὸ κρεβάτι».

«Δὲν ἔχω γνωρίζει τὴν Μπρέντα».

«Θὰ τὴ συμπαθήσεις, εἶναι θαυμάσια γυναίκα. Πολλὲς φορὲς σκέφτομαι ὅτι ὁ Τόνι Λάστ εἶναι ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος ποὺ γνωρίζω. Διαθέτει ὅσα χρήματα τοῦ χρειάζονται, ἀγαπάει τὴν ἔπαυλη, εἶναι τρελὸς καὶ παλαβὸς μὲ τὸν γιό του, ἔχει μιὰ ἀφοσιωμένη σύζυγο κι οὔτε μιὰ σκοτούρα στὸν κόσμο».

«Ἀξιοζήλευτος. Ἔχεις ὑπόψη σου ἂν θὰ εἶναι κι ἄλλοι καλεσμένοι; Σκεφτόμουν μήπως μὲ ἔπαιρνε κανεὶς μὲ τὸ ἀμάξι του».

«Λυπᾶμαι, δὲν τὸ γνωρίζω. Εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ πᾶς μὲ τὸ τρένο».

«Ναί, ἀλλὰ ἡ διαδρομὴ ὀδικῶς εἶναι πιὸ εὐχάριστη».

«Καὶ πιὸ φτηνὴ».

«Ναί, καὶ πιὸ φτηνὴ, φαντάζομαι... Λοιπόν, κατεβαίνω γιὰ φαγητό. Θὰ πιεῖς ἄλλο ἕνα;»

Ἅ Ο Μπίβερ σηκώθηκε νὰ φύγει.

«Ναί, θὰ τὸ ἤθελα».

«Καλά, λοιπόν. Μακντούγκαλ. Ἄλλα δύο, παρακαλῶ».

«Νὰ τὰ χρεώσω στὸ λογαριασμό σας, κύριε;» ρώτησε ὁ Μακντούγκαλ.

«Ναί, ἂν ἔχεις τὴν καλοσύνη».

Ἄργότερα, στὸ μπάρ, ὁ Τζὸκ εἶπε: «Ἀνάγκασα τὸν Μπί-
βερ νὰ μὲ κεράσει ἓνα ποτό».

«Ἀσφαλῶς δὲν θὰ τοῦ ἄρесе».

«Κόντεψε νὰ τοῦ ῥθει κόλπος. Μήπως ἔχετε ἰδέα
ἀπὸ γουρούνια;»

«Ὁχι. Γιατί;»

«Νά, οἱ ψηφοφόροι τῆς ἐκλογικῆς μου περιφέρειας
ἐπιμένουν νὰ μοῦ γράφουν γι' αὐτὸ τὸ θέμα».

Ὁ Μπίβερ κατέβηκε στὸ ἰσόγειο, ἀλλὰ προτοῦ περάσει
στὴν τραπεζαρία, ζήτησε ἀπὸ τὸν θυρωρὸ νὰ τηλεφω-
νήσει στὸ σπίτι του γιὰ νὰ μάθει ἂν τοῦ εἶχαν ἀφήσει
κάποιο μήνυμα.

«Ἡ κυρία Τίπινγκ τηλεφώνησε πρὸ ὀλίγων λεπτῶν
καὶ σᾶς προσκάλεσε νὰ γευματίσετε μαζί της σήμερα».

«Ἔχεις τὴν καλοσύνη νὰ τῆς τηλεφωνήσεις καὶ νὰ
τῆς πεῖς ὅτι ἀποδέχομαι εὐχαρίστως τὴν πρόσκληση,
ἀλλὰ ἴσως καθυστερήσω λίγα λεπτά;»

Ἦταν περασμένες μιάμιση, ὅταν ἀναχώρησε ἀπὸ τοῦ
Μπράτ καὶ κατευθύνθηκε μὲ γρήγορο βῆμα πρὸς τὴ
Χιλ Στρίτ.

I

«ΜΕΤΑΞΥ τῶν χωριῶν Χέτον και Κόμπτον Λάστ ἐκτείνεται τὸ ἀπέραντο πάρκο τοῦ Ἀβαείου τοῦ Χέτον. Ὁ πύργος, ἀπὸ τοὺς πλέον ἀξιωματημένους τῆς κομητείας κατὰ τὸ παρελθόν, ἀνοικοδομήθηκε ἐκ βάθρων τὸ 1864 σὲ γοτθικὸ ρυθμὸ και στερεῖται πλέον κάθε ἐνδιαφέροντος. Τὸ πάρκο εἶναι ἀνοιχτὸ στὸ κοινὸ καθημερινὰ μέχρι τῆ δύση τοῦ ἡλίου και μπορεῖ κανεὶς νὰ περιηγηθεῖ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου κατόπιν γραπτοῦ αἰτήματος. Περιέχει ὀρισμένα ἀξιόλογα πορτρέτα και ἔπιπλα. Ἡ θεὰ ἀπὸ τῆ βεράντα εἶναι ὑπέροχη».

Τὸ ἐν λόγῳ ἀπόσπασμα τοῦ τοπικοῦ Ὀδηγοῦ δὲν εἶχε ἐνοχλήσει ἰδιαίτερα τὸν Τόνι Λάστ. Εἶχαν εἰπωθεῖ και πιὸ κακόβουλα σχόλια. Ἡ θεὰ του ἡ Φράνσις, ἀνθρωπος χολερικὸς λόγῳ τῆς ἀπαρέγκλιτα αὐστηρῆς ἀνατροφῆς της, εἶχε σχολιάσει ὅτι, τὸ δίχως ἄλλο, στὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ πύργου ὁ κύριος Πέκσνιφ¹ εἶχε χρησιμο-

---

1. Πέκσνιφ: Seth Pecksniff, χαρακτήρας ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα *Μάρτιν Τσάζλγουιτ* (*Martin Chuzzlewit*) τοῦ Καρόλου Ντίκενς. Ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνα ἡ λέξι Pecksniffian χρησιμοποιεῖται ὡς συνώνυμο τοῦ ὑποκριτῆ.

ποιήσει τὰ σχέδια κάποιου μαθητῆ του γιὰ ἓνα ὄρφανο-τροφεῖο, ἐπιφέροντας ἀπλῶς μερικές μετατροπές. Ἐντούτοις, δὲν ὑπῆρχε ἐπισμαλτωμένο τοῦβλο ἢ χρωματιστὸ πλακάκι ποὺ νὰ μὴ μιλάει στὴν καρδιά τοῦ Τόνι. Ἦξερε, ἐν πολλοῖς, ὅτι ἡ συντήρηση τοῦ πύργου δὲν ἦταν ἀπλὴ ὑπόθεση· ἀλλὰ ποιοὺ μεγάλο σπίτι δὲν ἔχει τις δυσκολίες του; Ὁ πύργος δὲν διέθετε σύγχρονες ἀνέσεις· ὁ Τόνι εἶχε κατὰ νοῦ πληθώρα μικρῶν βελτιώσεων, τις ὁποῖες θὰ πραγματοποιοῦσε μόλις θὰ ξεμπέρδευε μὲ τοὺς φόρους κληρονομιᾶς. Πάντως, ἡ συνολικὴ εἰκόνα καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ· οἱ ἐπάλλξεις στὴ σειρὰ μὲ φόντο τὸν οὐρανό· ὁ πύργος τοῦ ρολογιοῦ, στὸ κέντρο, ποὺ κάθε τέταρτο σὲ ξυπνοῦσε μὲ τοὺς μελωδικούς του χτύπους, ἐκτὸς ἂν κοιμόσουν βαριά· τὸ μισοσκότεινο σὰν ἐκκλησία μεγάλο χόλ —τὸ σταυροθόλιο τῆς ὀροφῆς του μὲ τὰ κόκκινα καὶ χρυσαφιὰ ἐπαναλαμβανόμενα μοτίβα στηριζόταν σὲ στύλους γυαλιστεροῦ γρανίτη, στεφανωμένους μὲ κιονόκρανα ἀπὸ γιρλάντες—, μισοφωτισμένο τὴν ἡμέρα χάρη στὰ λογχοειδῆ τοξωτὰ παράθυρα μὲ τὰ ἐραλδικὰ ὑαλογραφήματα καὶ τὴ νύχτα μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς πελώριου πολύφωτου γκαζιοῦ ἀπὸ μπροῦντζο καὶ σφουρήλατο σίδηρο, στὸ ὁποῖο εἶχαν προστεθεῖ πλέον καλώδιο καὶ εἴκοσι ἠλεκτρικοὶ γλόμποι· οἱ ριπέδες θερμοῦ ἀέρα τις ὁποῖες ἔστελνε αἰφνιδίως στὰ πόδια σου τὸ ἀπαρχαιωμένο σύστημα θέρμανσης τοῦ ὑπογείου, μέσ' ἀπὸ τὴ μαντεμένια σχάρα μὲ τὰ σκαλιστὰ τριφύλλια· ἡ σπηλαιώδης ψύχρα τῶν πιὸ ἀπομακρυσμένων διαδρόμων, ὅπου εἶχε βάλει νὰ βουλώσουν τοὺς ἀγωγούς γιὰ οικονομία στὸ κόκ· ἡ τραπεζαρία μὲ τις δοκοὺς στὴν ὀροφή καὶ τὸν ξύλινο ἐξώστη· οἱ κρεβατοκάμαρες μὲ τὰ μπρού-

ντζινα κρεβάτια τους και τή διακοσμητική μπορντούρα στον τοίχο σέ γοτθική γραφή, καθεμιὰ μὲ τὸ ὄνομά της: Μάλορι, Ίζόλδη, Ίλέιν, Μόρντρεντ και Μέρλιν, Γκάουιν και Μπέντιβερ, Λάνσελοτ, Πέρσιβαλ, Τριστάνος, Γάλαχαντ, Φάτα Μοργκάνα, ὅπως λεγόταν ἡ δική του κάμαρα, και Γκουίνεβερ, ἡ κάμαρα τῆς Μπρέντα, ὅπου τὸ κρεβάτι πατοῦσε πάνω σὲ βάθρο, οἱ τοῖχοι ἦταν καλυμμένοι μὲ ταπετσαρία και τὸ τζάκι θύμιζε τάφο τοῦ 13ου αἰώνα, ἐνῶ ἀπὸ τὸ προεξέχον παράθυρο, ἐὰν ἡ μέρα ἦταν ἐξόχως διαυγής, μποροῦσες νὰ μετρήσεις τὰ καμπαριὰ ἔξι ἐκκλησιῶν — ὅλα αὐτὰ μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Τόνι εἶχε μεγαλώσει ἀποτελοῦσαν πηγὴ διαρκοῦς εὐχαρίστησης και ἀγαλλίασης: ἦταν πράγματα δικά του, ποὺ ἀνακαλοῦσαν στὸ νοῦ του τρυφερὲς ἀναμνήσεις και τὸν γέμιζαν ὑπερφάνεια.

Δὲν ἦταν στὴ μόδα, τὸ κατανοοῦσε πλήρως. Πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ὁ κόσμος ἀγαποῦσε τὴν ἐμφανὴ ξυλοδεσιὰ και τὰ παλιὰ ἀντικείμενα ἀπὸ κασσίτερο· τώρα ἦταν τοῦ συρμοῦ οἱ ὑδρίες και τὰ περιστύλια· ὅμως κάποια μέρα, πιθανῶς ὅταν ὁ πύργος θὰ ἀνῆκε πλέον στὸν Τζὸν Ἄντριου, ἡ κοινὴ γνώμη θὰ ξανάδινε στὸ Χέτον τὴ θέση ποὺ τοῦ ἀνῆκε. Ἦδη εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὸ χαρακτηρίζουν («διασκεδαστικό»), και ἕνας πολὺ εὐγενικὸς νέος εἶχε ζητήσει τὴν ἄδεια νὰ τὸ φωτογραφίσει γιὰ λογαριασμὸ ἑνὸς ἀρχιτεκτονικοῦ περιοδικοῦ.

Τὸ ταβάνι τῆς Φάτα Μοργκάνα δὲν ἦταν σὲ καλὴ κατάσταση. Στρογγυλεμένα πηχάκια μὲ γαλάζια και χρυσαφιὰ σχέδια σὰν σιρίτια ἦταν καρφωμένα στὸ σοβά, νταμωτά, σὲ ἀπομίμηση ὀροφῆς μὲ φατνώματα. Τὰ τετράγωνα ἀνάμεσά τους κοσμοῦνταν ἐναλλάξ μὲ τὸ ρόδο

τοῦ οἴκου τῶν Τιδὸρ καὶ τὸ ἐραλδικὸ κρίνο. Σὲ μία γωνία, ὥστόσο, εἶχε παρουσιαστῆ ὑγρασία, μιὰ ἐκτεταμένη κηλίδα ὅπου τὸ χρυσὸ εἶχε θαμπώσει καὶ τὸ χρῶμα εἶχε ξεφλουδίσει· σὲ ἄλλο σημεῖο, τὰ ξύλα εἶχαν σκεβρώσει καὶ ξεκολλήσει ἀπὸ τὸ σοβά. Ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι, ἐκεῖνο τὸ δεκάλεπτο τῆς περισυλλογῆς, μεταξὺ ὕπνου καὶ ζύπνου, ὁ Τόνι παρατηροῦσε τὶς ἀτέλειες καί, γιὰ ἄλλη μιὰ φορά, ἔπαιρνε τὴν ἀπόφαση νὰ προβεῖ στὶς ἀπαραίτητες ἐπισκευές. Ἀναρωτιόταν ἂν θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ βρεθοῦν τεχνίτες ἄξιοι γιὰ τέτοια λεπτοδουλειά, τὴ σήμερον ἡμέρα.

Ἡ Φάτα Μοργκάννα ἦταν ἡ κάμαρά του ἀπὸ τότε ποὺ ἐγκατέλειψε τὸ βρεφικὸ δωμάτιο. Τὸν εἶχαν ἐγκαταστήσει ἐκεῖ οἱ γονεῖς του (ἀχώριστοι στὴν Γκουίνεβερ) ὥστε νὰ τὸν ἀκοῦν, καθότι γιὰ ἀρκετὰ χρόνια τὸν βασάνιζαν οἱ ἐφιιάλτες. Ἐκτοτε δὲν εἶχε ἀφαιρέσει τίποτα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀντιθέτως, χρόνο μὲ τὸ χρόνο, ὅλο καὶ κάτι προσέθετε, σχηματίζοντας μιὰ ἔκθεση ἀντικειμένων ποὺ ἀντιπροσώπευαν ὅλα τὰ στάδια τῆς ἐφηβείας του: ἡ κορνίζα μὲ τὴν ἔγχρωμη εἰκόνα ἐνὸς πολεμικοῦ πλοίου (προσφορὰ τοῦ *Τσάμς*),² ποὺ τὰ κανόνια του ξεροῦσαν φλόγες καὶ καπνούς· μιὰ ὀμαδικὴ φωτογραφία ἀπὸ τὸ ἰδιωτικὸ σχολεῖο του· ἓνα ἐρμάρι, τὸ λεγόμενο «μουσεῖο», κατάφορτο μὲ τοὺς καρποὺς καμιᾶς δωδεκαριᾶς περιστασιακῶν χόμπι — ἀβγά, πεταλοῦδες, ἀπολιθώματα, νομίσματα· οἱ γονεῖς του στὸ δερμάτινο δίπτυχο τὸ ὁποῖο εἶχε δίπλα στὸ κρεβάτι του, στὸ οἰκοτροφεῖο·

2. *Τσάμς*: *Chums*, ἑβδομαδιαία ἐφημερίδα γιὰ ἀγόρια, ποὺ ἐκδιδόταν ἀπὸ τὸ 1892 μέχρι τὸ 1941.

ή Μπρέντα, πρὶν ἀπὸ ὀκτῶ χρόνια, τότε ποὺ τὴν πολιορκοῦσε· ἡ Μπρέντα μὲ τὸν Τζόν, μετὰ τὴ βάρφτιση μὴ ἀκουατίντα τοῦ Χέτον, ὅπως ἦταν προτοῦ τὸ κατεδαφίσει ὁ προπάππος του· μερικὰ βιβλία στὰ ράφια: *Μπέβις*,³ *Ἐνλοκατασκευὲς στὸ σπίτι*, *Ταχυδακτυλογραφικὰ κόλπα γιὰ ὄλους*, *Οἱ νεαροὶ ἐπισκέπτες*,⁴ *Νομοθεσία περὶ κτηματικῆς περιουσίας καὶ μισθώσεως γῆς*, *Ἀποχαιρετισμὸς στὰ ὄπλα*.

Τὴν ἴδια ὥρα, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη στὴν Ἀγγλία, οἱ ἄνθρωποι ξυπνοῦσαν, μὲ ἀνακατεμένο στομάχι καὶ ἄσχημη διάθεση. Ὁ Τόνι ἔμεινε ξαπλωμένος γιὰ ἓνα δεκάλεπτο σχεδιάζοντας πανευτυχῆς τὴν ἀνακαίνιση τοῦ ταβανιοῦ του. Ἐπειτα χτύπησε τὸ κουδούνι.

«Σὲ κάλεσε ἡ κυρία;»

«Πρὶν ἀπὸ ἓνα τέταρτο, κύριε».

«Τότε θὰ πάρω τὸ πρόγευμα στὴν κάμαρά της».

Φόρεσε τὴ ρόμπα καὶ τὶς παντόφλες του καὶ πέρασε δίπλα, στὴν Γκουίνεβερ.

Ἡ Μπρέντα ἦταν ξαπλωμένη στὸ ὑπερυψωμένο βᾶθρο.

Εἶχε ἐπιμείνει νὰ τῆς ἐγκαταστήσουν ἓνα σύγχρονο κρεβάτι. Ὁ δίσκος ἦταν ἀκουμπισμένος δίπλα της καὶ

3. *Μπέβις*: *Bevis. The Story of a Boy*, δημοφιλὲς παιδικὸ βιβλίο τοῦ Richard Jefferies (1848-1887).

4. *Οἱ νεαροὶ ἐπισκέπτες*: *The Young Visitors*, μυθιστόρημα τῆς Ἀγγλίδας συγγραφέως Daisy Ashford (1881-1972), ποὺ τὸ ἔγραψε σὲ ἡλικία 9 ἐτῶν. Ὄταν ἐκδόθηκε, 29 χρόνια ἀργότερα, τὸ 1919, γνώρισε ἀμέσως μεγάλη ἐπιτυχία.

πάνω στο πάπλωμα ἦταν ἀραδιασμένοι οἱ φάκελοι, τὰ γράμματα καὶ οἱ ἐφημερίδες. Ἡ Μπρέντα ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι της σ' ἓνα πολὺ μικρὸ γαλάζιο μαξιλάρι· χωρὶς μακιγιάζ, τὸ πρόσωπό της ἦταν σχεδὸν ἀχρωμο, σ' ἓναν τόνο ροζ περλέ, ἐλάχιστα πιὸ σκοῦρο ἀπὸ τοὺς βραχίονες καὶ τὸ λαιμό της.

«Λοιπόν;» εἶπε ὁ Τόνι.

«Φιλί».

Ἐκεῖνος κάθισε κοντὰ στὸ δίσκο, στὴν κορυφὴ τοῦ κρεβατιοῦ· ἡ Μπρέντα ἔγειρε πρὸς τὸ μέρος του (μιὰ Νηρηίδα ἀναδυόμενη ἀπὸ τὰ ἀπύθμενα βάθη τοῦ κρυστάλλινου νεροῦ). Ἀπέστρεψε τὰ χεῖλη της καὶ τρίφτηκε σὰν γάτα στὸ μάγουλό του, κατὰ τὴ συνήθειά της.

«Κάτι ἐνδιαφέρον;»

Ὁ Τόνι ἔπιασε μερικὰ γράμματα.

«Ὅχι. Ἡ μαμὰ θέλει νὰ τῆς στείλει ἡ νταντὰ τὰ μέτρα τοῦ Τζόν. Τοῦ πλέκει κάτι γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Καὶ ὁ δήμαρχος μοῦ ζητάει νὰ ἐγκαισιάσω κάτι τὸν ἐπόμενο μήνα. Εἶναι ἀνάγκη νὰ δεχτῶ;»

«Καλύτερα ναί, πάει καιρὸς ποὺ δὲν ἔχουμε κάνει κάτι γι' αὐτόν».

«Πάντως, τὴν ὁμιλία θὰ τὴ γράψεις ἐσύ. Εἶμαι πιὰ πολὺ μεγάλη γιὰ κεῖνα τὰ κοριτσίστικα ποὺ ἔγραφα καὶ πλάσαρα παντοῦ. Καὶ ἡ Ἄντζελα ρωτάει, θὰ μείνουμε γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά;»

«Εὐκόλη ἀπάντηση. Μὲ καμία κυβέρνηση».

«Τὸ φαντάστηκα... ἂν καὶ προβλέπεται ὅτι θὰ εἶναι εὐχάριστο πάρτι».

«Πήγαινε ἐσύ, ἂν τὸ θέλεις. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ λείψω».

«Δὲν πειράζει. Τὸ ἤξερα ὅτι ἡ ἀπάντηση θὰ ἦταν “ὄχι”, προτοῦ κὰν ἀνοίξω τὸ γράμμα».

«Τί σοὶ εὐχαρίστηση εἶναι νὰ ταξιδέψει κανεὶς στὸ Γιόρκσαϊρ μὲς στὸ καταχείμωνο;»

«Μὴ θυμώνεις, ἀγάπη μου. Τὸ ξέρω ὅτι δὲν θὰ πᾶμε. Δὲν θὰ τὰ βιάσω μαῦρα. Ἀπλῶς σκέφτηκα ὅτι θὰ εἶχε γοῦστο νὰ μᾶς τραπεζώσει κάποιος ἄλλος γιὰ λίγες μέρες».

Πάνω στὴν ὥρα, κατέφθασε ἡ καμαριέρα τῆς Μπρέντα μὲ τὸν δεῦτερο δίσκο. Ὁ Τόνι τῆς ζήτησε νὰ τὸν ἀφήσει κοντὰ στὸ παράθυρο κι ἔπιασε νὰ ἀνοίγει τὴν ἀλληλογραφία του. Κοίταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐκεῖνο τὸ πρῶν διακρίνονταν μόνο τὰ τέσσερα ἀπὸ τὰ ἕξι καμπαριά. Σὲ λίγο εἶπε: «Ἐδῶ πού τὰ λέμε, κατὰ πᾶσα πιθανότητα, θὰ τὰ καταφέρω νὰ λείψω ἐκεῖνο τὸ Σαββατοκύριακο».

«Εἶσαι σίγουρος ὅτι δὲν θὰ σοῦ εἶναι ἀφόρητο, ἀγάπη μου;»

«Τὸ ἐλπίζω».

Ὅσο ἔπαιρνε τὸ πρόγευμά του, ἡ Μπρέντα τοῦ διάβαζε τὶς ἐφημερίδες. «Ὁ Ρέτζι ἔδωσε ἄλλη μιὰ ὁμιλία... Βλέπω μιὰ πολὺ ἐντυπωσιακὴ φωτογραφία τῆς Μπέιμπ καὶ τοῦ Τζόκ... Μιὰ γυναίκα στὴν Ἀμερικὴ ἀπέκτησε δίδυμα ἀπὸ δύο διαφορετικούς συζύγους. Πίστευες ἐσὺ ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ συμβεῖ κάτι τέτοιο;... Ἄλλες δύο αὐτοκτονίες μὲ τὸ φούρνο τοῦ γκαζιοῦ... Ἐνα κοριτσάκι βρέθηκε στραγγαλισμένο σὲ νεκροταφεῖο μ' ἓνα κορδόνι παπουτσιῶ... Τὸ θεατρικὸ ἔργο πού εἶδαμε, αὐτὸ πού διαδραματιζόταν σ' ἓνα ἀγρόκτημα, ἔχει ἐπιτυχία». Ἐπειτα τοῦ διάβασε τὸ μυθιστόρημα πού

δημοσιευόταν σὲ συνέχειες. Ὁ Τόνι ἀναψε τὴν πίπα του. «Εἶμαι σίγουρη ὅτι δὲν μὲ ἀκοῦς. Γιὰ ποιό λόγο ἡ Σύλβια δὲν θέλει νὰ ἀφήσει τὸν Ρούπερτ νὰ ἀνοίξει τὸ γράμμα;»

«Πῶς; Ἄ, λοιπόν, ἐπειδὴ στὴν πραγματικότητα δὲν ἐμπιστεύεται τὸν Ρούπερτ».

«Τὸ ἤξερα. Δὲν ὑπάρχει κανένας Ρούπερτ στὴν ἱστορία. Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ διαβάσω ἄλλη φορά».

«Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, κάτι σκεφτόμουν».

«Μπά;»

«Σκεφτόμουν μὲ χαρὰ ὅτι εἶναι Σάββατο πρῶτὴ καὶ δὲν περιμένουμε κανέναν γιὰ τὸ Σαββατοκύριακο».

«Σοβαρά, αὐτὸ σκεφτόσουν;»

«Δὲν συμφωνεῖς;»

«Δὲν ξέρω, ὦρες ὦρες μοῦ φαίνεται μάταιο νὰ διατηροῦμε ἕνα τόσο μεγάλο σπίτι, ἐὰν δὲν φιλοξενοῦμε κόσμο μιὰ στὸ τόσο».

«Μάταιο; Δὲν σὲ καταλαβαίνω. Δὲν συντηρῶ αὐτὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ χρησιμεύει ὡς ξενοδοχεῖο στοὺς πληκτικούς κουτσομπόληδες. Ἡ οἰκογένειά μου ζοῦσε ἐδῶ ἀνεκαθεν καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ Τζὸν θὰ συνεχίσει νὰ τὸ συντηρεῖ, ὅταν ἔρθει ἡ σειρά του. Ἔχω ὑποχρέωση στοὺς ἀνθρώπους πὸν ἀπασχολοῦμε ἀλλὰ καὶ στὸν ἴδιο τὸν πύργο καὶ τὸ κτῆμα. Ἀποτελεῖ ἀναντίρρητα κομμάτι τοῦ ἐγγλέζικου τρόπου ζωῆς καὶ θὰ ἦταν σοβαρὴ ἀπώλεια ἄν...» Ὁ Τόνι σῶπασε ἀπτότομα καὶ κοίταξε τὸ κρεβάτι. Ἡ Μπρέντα εἶχε γυρίσει μπρούμυτα καὶ ἀπὸ τὰ σεντόνια ἐξεῖχε μόνο ἡ κορυφή τοῦ κεφαλιοῦ της.

«Ἄχ, Θεέ μου», εἶπε μὲ τὸ πρόσωπο χωμένο στὸ μαξιλάρι. «Τί ἁμαρτίες πληρώνω;»

«Μὴ μοῦ πεῖς ὅτι μιλάω πάλι ἀλαζονικά!»

Ἡ Μπρέντα γύρισε στὸ πλάι, ξεσκεπάζοντας τὴ μύτη καὶ τὸ ἓνα τῆς μάτι. «Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, ὄχι ἀλαζονικά. Καὶ νὰ ἤθελες, δὲν θὰ μπορούσες».

«Νὰ μὲ συμπαθᾶς».

Ἡ Μπρέντα ἀνακάθισε. «Καί, προσοχή, δὲν τὸ ἐνοοῦσα. Κι ἐγὼ χαίρομαι ποὺ δὲν θὰ ἔρθει κανεὶς».

(Ἀνάλογες σκηνές οἰκογενειακῆς φιλοπαιγμοσύνης ἦταν συχνές, λίγο πολύ, στὴ ζωὴ τοῦ Τόνι καὶ τῆς Μπρέντα ἐδῶ καὶ ἑπτὰ χρόνια.)

Ἐξω ἐπικρατοῦσε ὁ μαλακὸς ἐγγλέζικος καιρὸς· κατὰ χιὰ χαμηλὰ στὶς κοιλάδες καὶ ἀναιμικὴ λιακάδα στὰ ὑψώματα· τὰ δέντρα εἶχαν σταματήσει νὰ στάζουν, μιὰ καὶ δὲν ὑπῆρχαν φυλλώματα γιὰ νὰ συγκρατήσουν τὴν πρόσφατη βροχή, ἀλλὰ ἡ χαμηλὴ βλάστηση ἦταν ὑγρή, σκοτεινὴ στὴ σκιά, ἱριδίζουσα στὰ ἠλιόλουστα σημεῖα· οἱ δρόμοι ἦταν βρεγμένοι καὶ στὰ χαντάκια ἐξακολουθοῦσε νὰ κυλάει τὸ νερό.

Ὅσο ὁ Μπέν ἔστηνε τὸ ἐμπόδιο, ὁ Τζὸν Ἄντριου καθόταν καβάλα στὸ πόνι του, σοβαρὸς καὶ σφιγμένος σὰν ἱππέας τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς. Τὴν Ἀστραπὴ τοῦ τὴν εἶχε χαρίσει ὁ θεὸς Ρέτζι, ὅταν ἔκλεισε τὰ ἔξι. Ὁ Τζὸν ἦταν αὐτὸς ποὺ τὴν βάρφτισε ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ διεξοδικὴ συζήτηση. Ἀρχικὰ λεγόταν Κρίσταμπελ, ἀλλὰ, κατὰ τὴν ἀποψη τοῦ Μπέν, τὸ ὄνομα ταίριαζε περισσότερο σὲ κυνηγόσκυλο παρά σὲ ἄλογο. Ὁ Μπέν ἤξερε μιὰ Ἀστραπὴ, ἓνα ἄλογο μὲ ἀνοιχτόχρωμο, κοκκινωπὸ τρίχωμα, ποὺ εἶχε σκοτώσει δύο ἀναβάτες καὶ εἶχε κερδίσει τοὺς τοπικοὺς ἀγῶνες ἵπποδρομίας μετ' ἐμποδίων τέσσερα